

Romhányi Gyula

Madách asszonyával

T. Pataki Lászlónak

Mottó:

*„A végső küzdés kisszerű jaját”
nyöszörögjük a kapualjak odván:
szökőár, árelem, félelem -
Ki vállalná ma Ádám státusát”*

(Ladányi Mihály: Madách)

Kocsmában

Az első pohár után jön

szoknyája
fátyolos
huzatba lobban
nyúlós őszi lég
tolakszik
arcomig
(fáradt asszony
csókja is lehetne)

A második pohár közben

A köpenyét veti
kendőjét bontja
ruháját fűzi
inge
hang nélkül
roppan el

zilált kontya
derékig omlik

melle
kettős holdja
gyertyák
rőt fényébe
csobban

A harmadik pohár közben

kés nélkül
vér nélkül
(csont se reccsen)
reszkető kezekkel
csupasz
szívét kínálja

Kicsit részegen

magasztalnám
szomorú
vággyal
vígasztalnám
kihülő testtel
de csak
szikkadt
szemekkel
siratom

elűzött Évám
kiszáradt
Kertem

Jajgathatnék

Nevét forgatom
a számban
magam elé bámulva
motyogok

jött
ment
elment

még élt
magányos voltam
most már
csak egyedül vagyok

tudom
nem száll utána
sem fohász
sem kérés

ahová ő ment
onnan nem jön válasz
nincs visszatérés

jajgathatnék
átkozhatnám magam
de
minek a poklot emlegetni
ha már a szív odvába' van
hol lassú tűzön ég el
minden
mi egykor vétetett
csókok
ölelések
hazugságok
ígéretek

volt tavasz
nyár

most ősz van

az idő szívembe mártott
 ecsettel festi a tájat
 mégis
 most hajt érte lelkem
 az emlékezés földjéből
 barkaágot

Esti imádság

Uram!
 vedd le rólam az átkot
 ne küldj rám olyan álmot
 mitől
 vérhabos szájjal ébredek
 éjjelente
 lucskos ágyamra vetve

ne feszíts folyton
 értelmetlenül keresztre

vetítsd agyam vásznára
 a nőt
 kit magamhoz vettem
 és elhagytam álnokul

engedd most így szeretnem

engedd
 hogy levegyem rongyait
 és megfürdessem a bocsánat vizébe'
 és meztelen
 esendő testét
 testemen ringassam a feledésbe
 engedd
 lecsókolnom minden szégyenét
 mit
 talán miattam is visel néha
 nem volt ő rosszabb mint költője
 ki elvetve őt tört babérra
 és most a lélek férge rágja
 alkony és hajnal közé szegezve
 őt hívja

kéri

várja

minden éjjel

Uram!

ne feszíts értelmetlenül keresztre

Ködben

Gazos kertekben csavargok
arcomra köd
ruhámra bogács tapad
a fákon madarak
riogatják a csendet
neveddel dobálom őket
de nem felelnek

szárnyuk se rebben
mint fekete kövek
ülnek
a földszín fák ágain
ők tudják
honnan jöttem
hová tartok
csörtátva röhögik
viszontagságaim

ők tudják
ott voltak
ahol jártam
ha mennybementem
ha pokolra szálltam ...

gazos kertekben csavargok
a fákon fekete madarak
fekete kövek földszín ágon
ülnek
mint emléked szívem alatt

Eldúdolom neked

Éppen
hogy
csak
megemlítenek
a lexikonok

a dolognak
olyan voltál -
de minek
íze van

egyetlen szobrodról
tudok városomban
(hírnévért
pénzért minden kapható)
a leánykollégium
előkertjébe rejtve
örzi vonásaidat
a Mű

Egy öregedő szerelmesed
betűfolyót fakasztott érted
ebben a végtelenül ismétlődő
irodalmi sivatagban
hol
az irányított szelek
helyett
most kiszámíthatatlan
öntörvényű
huzat garázdálkodik

Tisztelet neki

mert én
még ennyit sem tettem

csak koptattam magam
sosenvolt emlékeimmel
s ha
kibukott számból a neved:
Erzsébet
hát akkor is
bizonyosan
részegen kószáltam
a gyászoló ég alatt

de azért

olykor
csinált
boroktól lázasan
az üszkösödő ég alatt
eléd térdeplek
és végig csókolom
esőtől véres arcod
kőbe rejtett
lábadhoz hajtom fejem

és a sámánok nyelvén
eldúdolom neked
hazug szerelmeim
igaz történetét

Buday György: A Paradicsomban (1935.)